

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ PIERRE VILLETARD

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΛΙΖΕΤΤΑ, 28 χρόνων. ΡΟΖΕ, 32 χρόνων, σύζυγος της. ΟΔΕΤΤΗ, 30 χρόνων, φίλη της Λιζέττας.

(Στο γραφείο του Ροζέ. Μπαίνει μέσα η Λιζέττα, κρατώντας στο χέρι της ένα κομψό πορτοφόλι).

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Αύριο είναι η επέτειος των γάμων μας. Πότε πέρασαν τρία χρόνια από την ημέρα που παντρεύτηκα με τον Ροζέ;... Μου φαίνεται πως ήταν χτες ακόμα... 'Ο Ροζέ!... Πόσο τον αγαπά πάντα!... Μά κι' αυτός δείχνεται πάντα τρυφερός και καλός μαζί μου. 'Αλλά, δεν ξέρω... Θά ήθελα να μ' αγαπάει κάπως πιο παθητικά... Πριν παντρευτώ, ήμουν μία περιζήτητη νύφη. Με είχαν ζητήσει σε γάμο κι' ευγενείς τίτλοι. Βέβαια, όλοι αυτοί ήθελαν πολύ περισσότερο από μένα την ίδια, τη μεγάλη μου προίκα. Μά εγώ ήθελα να παντρευτώ από έρωτα. 'Αγάπησα λοιπόν τον Ροζέ μόλις τον είδα, κι' άς μην είχε ούτε τίτλο, ούτε περιουσία. Και ελπαίνω στους γονείς μου: 'Εν αυτών θά πάρω, η κανένα. Οι γονείς μου ποτέ δεν μου έφεραν αντίρρηση σε καμιά μου επιθυμία. Κι' έτσι παντρεύτηκα με τον Ροζέ. Μά είναι αλήθεια ότι κι' αυτός φαινόταν τεράστια ερωτευμένος μαζί μου. Και τώρα... Πάνε

τρία χρόνια από την ημέρα των γάμων μας. Είμαι ευτυχισμένη βέβαια, μά... θά ήθελα να μ' αγαπάει κι' ο Ροζέ με την ίδια αγάπη που τον αγαπάει κι' εγώ. Φοβάμαι... Φοβάμαι... Είναι τόσο ωραίος ο Ροζέ!... Τον γλυκοκτυπάζουν τόσο η γυναίκα!... Αυτός όριζεται ότι δεν αγαπάει άλλη από έμένα. 'Αλλά τι να δέλετο... δεν είμαι ποτέ έντελως ήσυχη. 'Ας τ' ξεχάσω όμως αυτά και άς θυμηθώ ότι αύριο είναι η επέτειος των γάμων μας. 'Ο Ροζέ θα μου προσφέρει βέβαια κανένα ωραίο δώρο. 'Εγώ του αγόρασα κιόλας ένα ωραίο δερμάτινο πορτοφόλι με το μονόγραμμά του, χρυσό. Θά το βάλω στο συρτάρι του γραφείου του, για να το βρω ξέσφαιρα μόλις θά τ' άνοιξη αύριο. Μά τι βλέπω; 'Εχει ξεχάσει εδώ το επανωφοριό του. Καλύτερα λοιπόν να βάλω το πορτοφόλι στην τσέπη του επανωφοριού του. (Βάζει το χέρι της μέσα στην τσέπη του επανωφοριού, αλλά μ' εκπληξή το βγάζει πάλι, κρατώντας ένα κουντάκι). Τι είναι αυτό; ('Ανοίγει το κουντάκι και βγάζει ένα δαχτυλίδι από πλατίνα, μ' ένα μεγάλο σμαράγδι). Τί ωραίο δαχτυλίδι!... Θά το αγόρασα βέβαια για να μου το κάνη αύριο δώρο. 'Εχει κι' ένα χαρτάκι μέσα. (Σειδιπλώνει το χαρτάκι και διαβάζει). «Στην αληθινή μου αγάπη». (Με συγκίνησε). 'Ο καιμένος ο Ροζέ!... Μ' αγαπάει βαθιά, χωρίς ψεύτικες κι' υπερβολικές διαδόσεις. Είμαι άχριστή κι' άνοητη ν' αμφιβάλλω για την αγάπη του!... (Περνάει το δαχτυλίδι στο χέρι της). Τί ωραία μου ηγναίει!... Μόνο που μου έρχεται λίγο μεγάλο. Μά δεν πειράζει. Θά το δώσω στο χρυσόχορμό να το μικρύνει. 'Ο καλός μου ο Ροζέ!... Θέλησε να μου κάνη εκπληξή, να μου το δώσει αύριο ξέσφαιρα το θαυμάσιο αυτό δαχτυλίδι. 'Ας το βάλω πάλι μέσα στην τσέπη του... Θά προσποιηθώ πως δεν ξέρω τίποτα. Τώρα όμως δεν πρέπει να βάλω το πορτοφόλι στην τσέπη του επανωφοριού, γιατί θά καταλάβη έτσι πως είδα το δαχτυλίδι. Είμαι ευτυχισμένη!... Είμαι έντελως ευτυχισμένη... Με άποκαλεί: 'Αληθινή του αγάπη. Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου. (Βγάζει το δαχτυλίδι από το χέρι της, το φιλεί, το κλείνει πάλι μέσα στο κουντάκι και το ξαναβάζει στην τσέπη του επανωφοριού).

(Την άλλη μέρα. Στο σαλόνι της Λιζέττας. Βάζα γεμάτα λουλούδια παντού, στα τραπέζια, στις εταζέρες, στο πιάνο. 'Η Λιζέττα, όμοια με ζωντανό λουλούδι κι' αυτή, καθώς φοράει τριανταφυλλένιο μεταξωτό φόρεμα, κούβει βόλτες άνησυχη).

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δέν μου τ' έδωσε ακόμα το δαχτυλίδι, το ωραίο δαχτυλίδι με το λαμπρό σμαράγδι!... Μά πως λοιπόν, δέν το προόριζε για μένα; Ποιά είναι τότε η γυναίκα που την άποκαλεί εάληθινή του αγάπη; Κι' εγώ που χάρηκα τόσο, νομίζοντας πως είμαι εγώ η αληθινή του αγάπη! Σήμερα το πρωί ο Ροζέ με φίλησε, μου εύχθηκε να ζήσω και μου χάρισε ένα χρυσό σκαλιστό βραχιόλι. Που είναι λοιπόν το δαχτυλίδι; Τι έγινε; Μήπως μετόνοιασε και το πήγε πίσω στον κοσμηματοπώλη, για να το αντικαταστήσει με το βραχιόλι; Δέν ξέρω... Μήπως σκοπεύει να μου το δώσει το βράδυ; Κίτταξα μέσα στην τσέπη του επανωφοριού του, μά δέν ήταν εκεί το κουντάκι με το δαχτυλίδι... Τί το έκανε λοιπόν, τί το έκανε; Θέλησα για μία στιγμή να τον ρωτήσω σχετικώς, μά δέν τόλμησα... 'Ας περιμένω λοιπόν ως το βράδυ. Είναι τρομερό! Χίλιες κακές σκέψεις περνούν από το νου μου... Θεέ μου!... Πόσο ύποπφο!... 'Οχι, δέν είναι δυνατόν να είναι αληθινά αυτά που φαντάζομαι!... 'Ο Ροζέ δέν αγαπάει άλλη γυναίκα εκτός από μένα!... (Μπαίνει μέσα η 'Οδέττη, με φόρεμα περιπότου, και με άνησυχία).

ΟΔΕΤΤΗ.—Αγαπητή μου Λιζέττα, σου φέρνω μερικά

λουλούδια... Είναι μά τόσο ευτυχισμένη μέρα σήμερα για σένα... Πρέπει να έχεις πολλά άνησυχία γύρω σου.

ΛΙΖΕΤΤΑ, (παίρνοντας τ' α λουλούδια).—'Εχω, βλέπεις, άρκετά λουλούδια γύρω μου. 'Αλλά κι' αυτά που μου έφερες, μου είναι πολύ αγαπημένα... Είσαι η καλύτερή μου φίλη.

ΟΔΕΤΤΗ.—Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ! (Φιλεί τη Λιζέττα). Εύχομαι να είσαι ευτυχισμένη πάντα!...

ΛΙΖΕΤΤΑ, (φιλώντας κι' αυτή την 'Οδέττη).—Εύχαριστώ. Κάθισε να τ' άκούω λίγο. ('Η 'Οδέττη κάθεται, ξεκομπώνει το επανωφοριό της και βγάζει τ' άγνια της. Στο άριστό της χέρι λάμπει το δαχτυλίδι με το σμαράγδι. 'Η Λιζέττα που στέκεται όρθια αντίκρυ της, το βλέπει κατάπληκτη, χλωμαίνει για μία στιγμή, αλλά επιβάλεται στον έναντό της και συγκρατεί την ταραχή της). Τί ωραίο δαχτυλίδι!...

ΟΔΕΤΤΗ.—Σου άρέσει;

ΛΙΖΕΤΤΑ.—'Ω, πολύ! Είναι καινούργιο; Δέν θυμάμαι να το είδα άλλοτε στο χέρι σου...

ΟΔΕΤΤΗ.—Ναι, το αγόρασα πρό λίγων ημερών.

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Είναι θαυμάσιο και δείχνει πως έχεις θαυμάσιο γούστο.

(Μπαίνει μέσα ο Ροζέ).

ΡΟΖΕ.—'Α, είστε εδώ, κυρία 'Οδέττη;

ΛΙΖΕΤΤΑ.—'Ηταν δυνατόν να μ'ην έρθη σήμερα η καλή μας φίλη; Για να μάς τιμήσει μάλιστα περισσότερο, φέρσε ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι, που το αγόρασε τελευταία... Με συγχωρείς, αγαπητή μου 'Οδέττη... Αυτό το δαχτυλίδι φαίνεται μεγάλης αξίας. Θά έδωσα όλόκληρη περιουσία για να το αγόρασης. Κι' έτσι είσαι πάντα τόσο άκομπος!... Μου φαίνεται παράξενη μία τέτοια σπατάλη εκ μέρους σου!...

ΟΔΕΤΤΗ.—Δέν είναι δά και τόσο ακριβό.

ΛΙΖΕΤΤΑ.—'Εχω κάποια ιδέα από πολύτιμες πέτρες. Αυτό το σμαράγδι θά κοστίζει τουλάχιστον δέκα χιλιάδες φράγκα, ενώ το βραχιόλι αυτό που μου χάρισε σήμερα ο αγαπημένος μου Ροζέ, μόλις κοστίζει δυο-δύομιση χιλιάδες το πολύ... 'Αλλά δέν το άλλ'αζω εγώ ούτε με τ' λαμπρότερα κοσμήματα. Καίμενη 'Οδέττη, σε λυπάμαι!... Είσαι τόσο χρόνια τώρα χωρισμένη και δέν έχεις έναν άντρα τόσο καλό, όπως ο Ροζέ, που να σ' αγαπάει και να σου δίνει κοσμήματα ως άποδειξή της... αληθινής του αγάπης. Κι' έτσι αναγκάζομαι ν' αγοράζω μόνη σου τ' κοσμήματα που σου άρέσουν. Γιατί σε πιστεύω, αγαπητή μου, ότι το αγόρασε εσύ η ίδια το δαχτυλίδι αυτό... Δέν μπορώ να φαντασθώ ότι εσύ, μία τόσο τίμια γυναίκα, έχεις φίλο...

ΡΟΖΕ.—Μά επί τέλους, Λιζέττα, κτανάντες άδιάκριτη!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Μά λέω την αλήθεια. 'Η 'Οδέττη είναι ύποδειγμα άρετης. 'Οπόσο, δικαιοσύνη της είναι άν έχει και φίλο!...

ΟΔΕΤΤΗ.—Λιζέττα!...

ΡΟΖΕ.—Λιζέττα!... Τί έπαθες;

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Ναι... Μπορώ να πιστέψω επί τέλους ότι η 'Οδέττη έχει κάποιο πλούσιο φίλο που της προσφέρει κοσμήματα. Μά εκείνο που δέν θά παραδεχτώ ποτέ μου, είναι ότι η 'Οδέττη έχει φίλο παντρεμένο... Θά ήταν τόσο βδελυρό! Δέν είν' έτσι;

ΡΟΖΕ.—Δέν αλλάζουμε όμιλια, Λιζέττα; Δέν είσαι τόσο ευγενική άπόψε.

ΛΙΖΕΤΤΑ.— Πιές μου, 'Οδέττη... Δέν είν' έτσι;

ΟΔΕΤΤΗ, (ταραγμένη).— Ποιό; ΛΙΖΕΤΤΑ.— Αυτό που έλεγα. 'Ότι δέν είναι δυνατόν να έχεις φίλο παντρεμένο;... Θά ήταν τόσο συγχαμερό, τόσο...

ΟΔΕΤΤΗ, (μ' ήξεροντας τί να πη).—Βέβαια, βέβαια...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—'Αν μάλιστα το φίλος σου αυτός ήταν ο σύζυγος της καλύτερης φίλης σου, αυτό θά ήταν ακόμα χειρότερο!... Θά ήταν άναδρο!...

ΡΟΖΕ.—Λιζέττα!... 'Η 'Οδέττη ήρθε να σου κάνη συντροφιά...

ΛΙΖΕΤΤΑ, (ξωηρά, διακόπτοντάς τον).—Ναι, ήρθε να με... συγχαρηί για την επέτειο των γάμων μας...

ΡΟΖΕ.—'Ακριβός... ΛΙΖΕΤΤΑ.—Μου έφερε και λουλούδια. Με φίλησε σαν πάντα τρυφερά. 'Εβαλε προς τιμήν μου το σμαραγδένιο δαχτυλίδι. Είναι, αλήθεια, μά άνεκτιμητή φίλη...

ΟΔΕΤΤΗ.—Λιζέττα... Μου φαίνεται ότι ως τώρα σου ήμουν πιστή και άφοσιωμένη. Και...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Κι' εγώ σ' αγαπούσα με όλη μου την καρδιά... Σου έλεγα όλα μου τα μυστικά και σου εμπιστευόμουν κάθε μου άνησυχία, κάθε πόνο μου και κάθε μου χαρά. Ξέρεις εσύ, όσο ίσως ούτε ο ίδιος ο Ροζέ το ξέρει, πόσο τον

ΛΙΖΕΤΤΑ.— Τί ωραίο δαχτυλίδι!...

ἀγαπῶ... Ξέρεις ὅτι δὲν θὰ μπορούσα ν' ἀγθῆξω ἂν μάθαινα ἔξαφνα ὅτι μ' ἀπατάει. Κι' ὅμως... Τὸ ἔμαθα... Καὶ ζῶ ἀκόμα.

ΟΑΕΤΤΗ.—Μὰ τί θέλεις νὰ πῆς;
ΡΟΖΕ.—Λιζέττα!... Ἡ Ὀδέττη κ' ἐγὼ δὲν σὲ συνεριζόμεσθε. Ξέρουμε ὅτι κατὰ βάθος εἶσαι ἓνα παιδί.

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Ἡ Ὀδέττη κ' ἐσύ!... Χά! Χά! Μ' ἀγαπάτε πολλὸ κ' οἱ δύο σας. Δὲν μὲ συνεριζέστε γιὰ τὶς ἀνοησίες πού λέω, ἔ;... Χά! Χά! Εἶστε πολλὸ καλοὶ... Εὐχαριστῶ.

ΟΑΕΤΤΗ.—"Ἄς πηγαῖνο. Ἡ Λιζέττα ἔχει τὰ νεῦρα τῆς ἀπόψε. (Σηκώνεται γιὰ νὰ φύγῃ).

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δὲν θὰ φύγεις, ἀγαπητή μου. Φτάνουν περὶ ἡ κομωδίες. Τὰ ἔξω ὄλα, ὄλα... Ροζέ, δὲν μὲ πῆρες παρὰ γιὰ τὴν περιουσία μου... Ναί. Δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ!... Μοῦ ἔδωσες σήμερα αὐτὸ τὸ βραχιόλι, ἀπὸ καθήκον, γιὰτὶ ἔτσι ἔπρεπε. Καὶ τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ σμαράγδι τὸ ἔδωσες στὴν Ὀδέττη, ὡς δῶρο ἀληθινῆς ἀγάπης. Χά! Χά! Μὴν ξεχνᾶς ὅμως πῶς τὸ πλήρωσες μὲ τὰ χρήματα τὰ δικὰ μου!... Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ πῆρες... Γιὰ νὰ μπορῆς νὰ γλεντᾶς μὲ τὰ δικὰ μου χρήματα, καὶ νὰ πληρώνεις τὰ δῶρα τῶν φιλενάδων σου...

ΡΟΖΕ.—Λιζέττα, σὲ βεβαιώνω... ΟΑΕΤΤΗ.—Ἀφήστε με νὰ φύγω.

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Θὰ φύγεις!... Ἄλλ' ὄχι μόνη. Θὰ φύγῃ μαζὺ σου καὶ ὁ Ροζέ. Ναί, εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνω περὶ μαζὺ του, οὔτε στιγμή. Χά! Χά!... Μοῦ ἔδωκες ἔμένα, Ροζέ, κάποιον δῶρο σήμερα. Καὶ γιὰ νὰ μὴν παραπονεθῇ ἡ φίλη σου, τῆς ἔδωσες ἄλλο δῶρο, ποὺ ἀκριβώτερο. Εἶσαι πολὺ λεπτὸς ὡς φίλος, Ροζέ. Τὰ συγχαρητήριά μου!...

ΡΟΖΕ.—"Ἀκουσέ με, σὲ παρακαλῶ, Λιζέττα... ΟΑΕΤΤΗ.—Πηγαίνετε γρήγορα ἀπ' ἐδῶ, καὶ οἱ δύο σας!...

"Ἐλεγα ὅτι ἂν μ' ἀπατήσεις ποτέ, Ροζέ, τὰ πεθάνω... Μὰ εἶμαι πολὺ καλά στὴν ὑγεία μου... Θὰ σ' ἀγαποῦσα ἴσως ἀκόμα ἂν μ' ἀπατούσες μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα. Ἄλλὰ μὲ τὴ φίλη μου... Θεέ μου!... Εἶνε ἀποτρόπαιον. Μοῦ ἔμπνετε ἀηδία κ' οἱ δύο σας. Σὰς συχαίνομαι σὰν δύο ἔλεινα ἔρπετα. Φύγετε λοιπὸν!... Φύγετε!...

ΡΟΖΕ.—Αὐτὴ μὲ ξελόγιασε!... ΟΑΕΤΤΗ.—Αὐτὸς μὲ ξελόγιασε!...

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Φύγετε, σὰς λέω. Πήγαινε, Ροζέ, μὲ τὴν ἀληθινή σου ἀγάπη. Μόνον πού τώρα δὲν θὰ μπορῆς νὰ κάνει τόσο πολὺτιμα δῶρα. (Ἦ Ῥοζέ καὶ ἡ Ὀδέττη φύγουν μὲ σκυμμένο κεφάλι).

ΛΙΖΕΤΤΑ.—Δὲν πέθανα. Εἶνε παράξενον πῶς δὲν πέθανα... Τί ἄλλο φοβερώτερον μπορούσα νὰ πάθω ἀπ' αὐτὸ πού ἔπαθα;... Πάει, τελειώσες παιδί... Δὲν πέθανα, μὰ ἡ ζωὴ μου σταματᾷ ὡς ἐδῶ... Δὲν θὰ μπορῶ πει νὰ πιστέψω σὲ τίποτε... Οὔτε στὸν ἔρωτα, οὔτε στὴ φιλία!...

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

«ΤΟ ΕΥΔΟ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΤΗΣ»

Ζοῦσε κάποτε ἓνας χωρικός, ὁ ὁποῖος μιὰ φορὰ τὸ χρόνο ξυλοκοποῦσε ἀκριβῶς τὴ γυναῖκα του. Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὅποιον ὁ θανάσιμος αὐτὸς σύζυγος ἔδινε κυριολεκτικῶς ἐπὶ ξύλου τῆς χρονιάς της» στὴ συμβία του, ἦταν ὁ ἀκόλουθος:

Μιὰ μέρα τῆς πῆγε μερικὲς τοίχλες πὸς τίς εἶχε σκετάσει αὐτὰ χωράφια καὶ τῆς εἶπε:

- Πάρε καὶ μαγεῖρεψε αὐτὲς τίς τοίχλες, γυναῖκα.
- Ποῦς τοίχλες; Αὐτὲς δὲν εἶνε τοίχλες... Εἶνε κοτσούφια.
- Τοίχλες εἶνε, σοῦ λέω! ἐπέμεινε ὁ σύζυγος.
- Ὅχι! Εἶνε κοτσούφια! ἐπέμεινε κ' ἡ σύζυγος.

Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, ὁ καναγᾶς ἄναψε κ' ὁ χωρικός ἄραξε τὴν πευματιάρα γυναῖκα του καὶ τὴν ξυλοφόρτωσε ἀλύττητα.

Τὸν ἄλλο χρόνο, καὶ τὴν ἴδια μέρα ἀκριβῶς, ἡ γυναῖκα θυμήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ ξυλοκοπήματος καὶ εἶπε μὲ παράπονον στὸν ἄντρα της:

— Σήμερα κλείνει ἓνας χρόνος ἀπὸ τότε πού μ' ἔδειρες ἀδικίως γιὰ τὰ κοτσούφια...

— Μὰ, βρε γυναῖκα, δὲν ἦσαν κοτσούφια, ἦσαν τοίχλες...

— Ὅχι... Κοτσούφια ἦσαν! Στραβὴ μὲ νομίζεις; ἀπάντησε μὲ πεισμα ἡ γυναῖκα.

— Βρὲ τοίχλες, σοῦ λέω!

— Ὅχι. Κοτσούφια!...

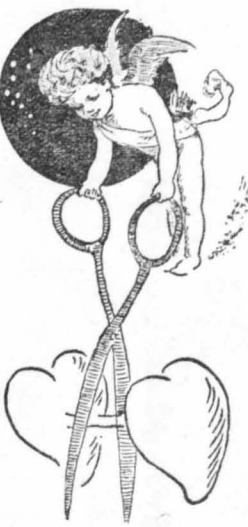
... Νὰ λοιπὸν καὶ τούτη, πάρε καὶ κεινή, κράτα κ' αὐτὴ... φώναξε ὁ χωρικός μανιασμένος.

Καὶ τὸ ξυλοκόπημα ἄρχισε πάλι ἀλύττη, ὅπως τὸ περσινόν.

Ἡ γελόια αὐτὴ ἱστορία ἐπανελήφθη ἐπὶ δεκά χρονία στὴ σειρά, ὥσπου δηλαδὴ πέθανε ὁ σύζυγος.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, κάθε χρόνο, καὶ τὴν ἴδια μέρα, ἡ σύζυγος ἐπέμενε νὰ λῆι στὸν ἄντρα της, ὅτι ἡ τοίχλες πού τῆς εἶχε πάει ἦσαν κοτσούφια, κ' αὐτὸς πάλι τὴν ξυλοφόρτωνε γιὰ νὰ τῆς ἀποδείξῃ τὸ ἀντίθετον.

Κι' ὅμως ὁ δυστυχὴς πέθανε, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ!

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑ!

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΓΑΛΛΑΤΑΔΑΙΝΑ

(Τοῦ KEATS)

Ἄπὸ τὴν στάνη πόρχεισαι καὶ γοργοκατεβαίνεις, τί ἔχεις στὸ καλάθι σου, μικροῦλα; Ποῦ πηγαίνεις; Ὅ, τι ἔχεις θάνατι διαλεχτὸ καὶ φρέσκο σὰν ἔσένα. Λίγο καιμάκι δὲν πουλᾶς, μικροῦλα, καὶ σ' ἔμένα; Μ' ἀρέσουνε τοῦ τόπου σας τὰ ὄρη, τὰ λαγκάδια καὶ τῶν ἀρνῶν σου ἀγαπῶ τὰ κάτασπρα κοπάδια· μὰ ἡ καρδιά μου πότερο ἀπ' ὄλα θ' ἀγαποῦσε ἐπάνω στὴν καρδοῦλα σου μ' ἀγάτη νὰ χτυποῦσε.

Νὰ κρῖνω τὸ καλάθι σου δέντροι κορφάλα θάβρω, καὶ θὰ κρεμάσω στὴν ἱπὴ τὸ σῆλι σου τὸ μαῦρο. Ἔλα στὰ χόρτα κλίνη μαζ μὲ τ' ἄνθη προσκεφάλι νὰ φιληθῶμε, ἀγάτη μου, μὲς' στὴ θερμὴ μου ἀγκάλη

ΝΕΚΡΩΣΙΜΟΝ

(Τοῦ R. L. STEVENSON)

Σὲ κάποιον μέρος ἀνοιχτὸ τὸν λόκκο μου νὰ σκάνετε, νὰ λάμπουν τ' ἄστρα πάνω μου. Καὶ νάστε, σὰν μὲ θάψετε, χαροῦμενοι καὶ γελαστοί. Δὲν θέλω νὰ μὲ κλάνετε, χαροῦμενος ἐπέρασά — γελώντας θὰ πεθάνω.

Κ' αὐτὰ τὰ λόγια γράφει στὴν πλάκα μου ἐπάνω: Εὐρίσκει κείνο ποῦθελε, τὸν ἔβνο τὸν παντοτεινόν. Γόρσιε στὸ καλάθι του σὰν κληροῦν ἀπ' τὸ βουνό, σὰν ναῦτης στὸ σπατάκι του ἀπὸ ταξίδι μακρινόν.

Η ΕΥΑ ΠΡΟΣΤΟΝ ΑΔΑΜ

(Τοῦ J. MILTOIR)

Αὐτὸ προστάζει ὁ Θεός: σὲ κάθε προσταγὴ σου νὰ ὑπακούω πρόθυμη, χωρὶς ἀντιλογία· νόμος σου εἶνε ὁ Θεός, καὶ σὺ εἶσαι ὁ δικός μου, κ' εἶνε εὐτυχία κ' ἔπαινος μεγάλος στὴ γυναῖκα τὸ νὰ μὴ ξέρῃ τίποτε περισσότερο ἀπ' αὐτὸ. Ξεχνῶ τὸν χρόνο πού περᾶν ὅταν μιλῶ μαζὺ σου· ὅλοι οἱ καιροὶ καὶ τῶν καιρῶν ἡ ἀλλαγὴ μ' ἀρέσουν. Γλυκὸ τ' ἀεὶ τῆς ἀγῆς καὶ ἡ ἀνατολὴ τῆς μετῶν πουλιῶν τὰ προινᾶ, χαροῦμενα τραγοῦδια· λαμπρὸς κ' ὁ ἥλιος σὰν σκορπὰ τίς πρωινῆς ἀχτίνες στὴ γῆ, πού τότε δέχεται χαροῦμενη, στὰ χόρτα, στὰ δέντρα καὶ στὰ ζωντανά, στὰ φρούτα, στὰ λουλοῦδια, πού λάμπουνε μὲ τὴ δροσιὰ γλυκειὰ κ' ἡ εὐωδία τῆς μάνας γῆς ὅταν λουστῆι τῆς ἀνοιξῆς τὴν πόρτα· γλυκιάτατος κ' ὁ ἔρχομός τοῦ δειλινοῦ, πού φέρνει τὴν προσευχὴ στὰ χεῖλι μας καὶ στὴν ψυχὴ γαλήνη· κ' ἡ νύχτα ἡ σιωπηλὴ, τὸ ἱερὸ πουλί της, τὸ φεγγαράκι τ' ὄμορφο καὶ τὰ κοσιμημάτα της — τοῦ οὐρανοῦ τὰ λαμπερά πετράδια: τ' ἀστρουλάκια. Μὰ τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, τίποτε δὲν μ' εὐφραίνει: οὔτε ἀγούλια μὲ δροσιές· καὶ τῶν πουλιῶν τραγοῦδια, οὔτε τοῦ ἡλίου ἀνατολὴ πού φέρνει τὴ χαρὰ στὴ γῆ, οὔτε χορτάρια, οὔτε καρποί, οὔτε χλωρὰ λουλοῦδια, οὔτε διαμάντια τῆς δροσιᾶς, οὔτ' εὐωδία πότρας, οὔτε γαλήνη δειλινοῦ, οὔτε τῆς νύχτας σιωπῆ, οὔτε γλυκίφορον πουλί, οὔτ' ὁ περιπατὸς μας μὲ καθαρὴ ἀστροφεγγιὰ ἢ μὲ τὸ φεγγαράκι· τίποτε δὲν εἶν' ὄμορφο χωρὶς τὴν συντροφιά σου.

Μεταφρ. ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, τοῦ κ. ΔΗΜ. ΣΤΑΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Τοῦ ΧΑΙ-ΝΕ)

Ἔκλαψα φῆς μὲ πίκρα στ' ὄνειρό μου νεκρὸς πῶς ἦμιον εἶχα ὄνειρευτεῖ. Ξύπνησα καὶ τὰ δάκρυά μου ἀκόμη στὰ μάγουλά μου τρέχαν, ποταμοί.

Ἔκλαψα φῆς μὲ πίκρα στ' ὄνειρό μου πῶς μ' ἄφησες τάχα εἶχα ὄνειρευτεῖ. Ξύπνησα τότες τρομαγμένος κ' οἱ λυγμοὶ μου πότερο τότε γίναν δυνατοί!

Ἔκλαψα φῆς μὲ πίκρα στ' ὄνειρό μου πῶς μ' ἀγαποῦσες εἶχα ὄνειρευτεῖ. Ξύπνησα καὶ τὰ δάκρυά μου ἀκόμα κυλοῦσανε, γλυκειά μου, πὸ πολύ.